

'Op de overloop stond zijn nieuwe vriendin'

Voor kinderen is de scheiding van hun ouders vaak een dramatische gebeurtenis, zelfs als ouders een vechtscheiding weten te voorkomen. Sommige ouders kiezen een oplossing waarbij het kind nadrukkelijk op de eerste plaats staat.

door Ingrid Beckers

Een derde van alle huwelijken eindigt in een scheiding; vorig jaar waren dat er zo'n 32.000. Daarvan loopt een op de drie huwelijksontbindingen uit op een vechtscheiding. Regelmatig zijn de minderjarige kinderen de speelbal van hun al of niet strijdende ouders en lang niet altijd staat het belang van de kinderen voorop. Naar aanleiding van het gezinsdrama in Zeist, dat eerder dit jaar het leven kostte aan de broertjes Ruben en Julian, publiceerden de Inspectie Jeugdzorg en de Inspectie voor de Gezondheidszorg deze week hun onderzoek naar die gebeurtenissen. Het bleek dat sinds de echtscheiding zo'n vijftien hulpverleners en instellingen zich met het gezin hadden bemoeid.

Zij konden niet voorkomen dat de vader de kinderen doodde en vervolgens zelfmoord pleegde. De meeste ouders beseffen echter heel goed wat de gevolgen van een scheiding kunnen zijn voor hun kinderen. Uit een vorig jaar gehouden enquête door actualiteitenrubriek *Een-Vandaag* bleek dat zelfs in een vechtscheiding 65 procent van de ouders de belangen van hun kinderen centraal wil stellen. Maar ruim 75 procent erkende dat de kinderen desondanks schade hadden opgelopen. Een goede relatie tussen de ex-partners is een van de manieren om nadelige gevolgen van een scheiding voor kinderen te beperken. Sommige ouders gaan daar heel ver in. Drie voorbeelden van echtparen die na hun scheiding een creatieve oplossing vonden in het belang van de kinderen. Ze scheidden weliswaar als partner, maar bleven samenleven als ouders.

Marjan Weel met haar gezin voor de woning waar ze woont, rechts haar ex-man Amal van 't Veld.

Amal van 't Veld, de ex-man van Marjan Weel, met zijn kinderen voor het huis waar hij nu woont. foto's Raphaël Drent

Marjan Weel (45, foto) heeft co-ouderschap. De kinderen (15, 13 en 8) bleven in het ouderlijk huis, terwijl de ouders van woning wisselen. „Onze kinderen waren na de scheiding heel erg onrustig. Ze moesten huilen als ze weer naar papa gingen. Bovendien woonde hij veel te klein. Voor ons was dat anderhalf jaar geleden de reden om de kinderen voorlopig het ouderlijk huis te gunnen en zelf om de week van woning te wisselen. Zij vonden het heel erg fijn; hun wereldje bleef hetzelfde en ze hoefden niet meer te slepen met loeiertassen vol spullen. Zelf vond ik het in het begin wel lastig. Als ik naar het huis van mijn nieuwe vriend ging, miste ik de kinderen enorm. Ik had bovendien nergens een plek voor mezelf. Mijn ex-man en ik kunnen gelukkig goed overleggen. We maakten duidelijke afspraken over opvoeden en lieten het huis schoon voor de ander achter. Elke maandag was familie-beraad en mocht iedereen vertellen hoe het op dat moment ging.”

„Twee van onze drie kinderen zijn geadopteerd. Voor hen vonden we die veilige haven na de scheiding extra belangrijk. We hebben ze ook uitgelegd dat we er altijd voor hen zullen zijn, dat papa en mama als ouders een band hebben. Om dat te kunnen doen, moet je elkaar iets gunnen en inzien dat je buiten het huwelijk op een andere manier nog goed met elkaar om kunt gaan.”

„Inmiddels heeft mijn ex een groter huis en zal de situatie veranderen. Al zouden we willen, financieel is het voor ons ook op langere termijn niet

mogelijk om drie huizen aan te houden. Toch denk ik dat we er goed aan hebben gedaan. De kinderen hebben rust en tijd gehad om in hun oude huis aan de nieuwe situatie te wennen. Hopelijk kunnen ze nieuwe veranderingen daardoor nu beter aan.”

Marja van Doremalen (55) woonde jaren vrijwel onder één dak met haar ex-partner en vier kinderen (19, 22, 23, 24). „Na de scheiding kocht mijn ex een geschakelde woning waar we beiden introkken. Op de slaapverdieping was een vrije doorgang en we deelden de tuin. Voor ons was dat geen probleem. We gingen tien jaar geleden met beider instemming uit elkaar. Daarna stond voor ons het belang van de kinderen voorop. Ik stimuleerde ze om veel naar hun vader te gaan. Anders was het contact denk ik wel verwaterd. De kinderen aten twee dagen per week bij hem. De rest van de week waren ze bij mij, maar altijd vrij om van het ene naar het andere huis te gaan.”

„Ook toen mijn ex een nieuwe vriendin kreeg, was dat geen enkel punt. Haar zoon sliep bij mijn jongste op de kamer in mijn gedeelte van het huis. Dan kwam ik haar 's ochtends wel eens op de overloop tegen. Die relatie hield geen stand, maar mijn ex en ik kregen een heel hechte vriendschap. Op een bepaald moment deden we een nieuwe poging als gezin en betrokken samen een grote boerderij. Geweldig vonden de kinderen dat.”

„Maar oude patronen en irritaties kwamen terug. En drie jaar later zijn we

Alle interviewkandidaten werkten mee aan het zojuist verschenen boek *Living together apart - Scheiden als partners, samenleven als ouders*. Het boek neemt verschillende samenlevingsvormen van gescheiden ouders onder de loep. Brigit Appeldoorn is co-auteur en scheidingscoach. Via het boek hoopt ze andere ouders te helpen met de invulling van positief ouderschap.

Living together apart. Uitgeverij Terra Lannoo, 19,99 euro.

opnieuw gescheiden. Ik bleef in de bijwoning van de boerderij wonen, de kinderen hielden hun slaapkamers. Zij hebben beide keren niet als scheiding ervaren, zeggen ze. Ze hoefden nooit partij te kiezen of met spullen van de een naar de ander te sjouwen. Er was ook nooit ruzie.”

„Mijn ex en ik gunden elkaar een nieuw leven, een belangrijke voorwaarde om zo te kunnen leven. Een nieuwe relatie van mijn ex was in 2009 aanleiding om de boerderij te verlaten en een woning in het dorp te huren. Zijn vriendin vond het moeilijk dat wij als exen zo dicht bij elkaar woonden. Die verhuizing voelde voor het eerst echt als scheiding, zeggen de kinderen nu. Ze waren daarna vier dagen bij mij en drie dagen bij hun vader. De jongste was toen 17, dus toen kon het ook wel. De kinderen vinden het jammer dat het zo gelopen is, maar ze gunnen ons ruimte voor onszelf. Ik heb nu een nieuwe partner die de oude situatie ook niet prettig zou vinden. Dat neemt niet weg dat we met zijn allen prima contact hebben.”

Brigit Appeldoorn (47) heeft co-ouderschap en woont met twee kinderen (15 en 19) twee straten van haar ex vandaan. „Na 21 jaar huwelijk en relatietherapie werd duidelijk dat we als stel niet genoeg meer samen hadden. Nog voordat de scheiding rond was, had mijn ex al een nieuwe relatie. Daardoor was er bij mij toch een hoop boosheid. Maar hoe pijnlijk de hele situatie ook was, ik vond dat de kinderen zo min mogelijk mochten lijden en stelde hun be-

lang meteen voorop. De jongens zijn afwisselend een week bij hun vader en een week bij mij. Mijn ex woont met zijn partner en hun dochtertje in ons oude huis, ik woon twee straten verderop. Die nabijheid is vooral heel praktisch; de kinderen hebben vader en moeder altijd in de buurt. Maar daarmee ben je samen nog geen goede ouders. Het gaat erom dat je beiden het belang van de kinderen vooropstelt. Negatieve gevoelens over de scheiding heb ik bijvoorbeeld nooit met de kinderen gedeeld. Dat was af en toe best moeilijk hoor! Zo vond ik de geboorte van hun zusje heel heftig. Ik was zo bang dat ze het bij hun vader leuker zouden vinden dan bij mij. Toch ging ik met de jongens een kraamcadeautje kopen. Op zulke momenten moet je over je eigen verdriet heen stappen.”

„Inmiddels heb ik al eens op hun zusje gepast. Als het handig is voor de jongens, help ik ze met huiswerk of iets anders in het huis van hun vader en ik voel me daar welkom. Toen de jongste afgelopen zomer zijn eerste pilsje dronk, stuurde mijn ex een foto. Dat waardeer ik dan zeer – hij weet hoe moeilijk ik het vind om mijlpalen te missen. Belangrijke gebeurtenissen, zoals een diploma-uitreiking of verjaardag, viert men nog steeds samen. In het begin is dat gek, maar het went.”

„Er is een goede vriendschapsband ontstaan tussen de volwassenden, onder wie mijn nieuwe partner. Daardoor zien de kinderen dat het einde van een relatie niet hoeft te eindigen in ruzie.”

reageren?
spectrum@depersdienst.nl